

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 27 czerwca 2013 r. w sprawie T-367/12 MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)(OHIM), wniesione w dniu 28 sierpnia 2013 r. przez MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt.

(Sprawa C-468/13 P)

(2013/C 344/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. (przedstawiciel: adwokat K. Szamosi)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 czerwca 2013 r. w sprawie T-367/12 i stwierdzenie nieważności decyzji R 2532/2011-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 30 maja 2012 r., w zakresie w jakim odwołanie interwenienta zostanie oddalone a oddalenie sprzeciwu interwenienta zostanie utrzymane w mocy; lub tytułem żądania ewentualnego
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania pod względem merytorycznym; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

- rozstrzygnięcie Sądu, jeżeli chodzi o niedopuszczalność argumentów wysuniętych przez wnoszącego odwołanie przed OHIM jest, z jednej strony, pozbawione znaczenia dla sprawy i, z drugiej strony, nieuzasadnione i nieprawidłowe; w konsekwencji Sąd naruszył art. 44 regulaminu postępowania oraz art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości.
- nie było żadnej potrzeby i żadnego uzasadnienia prawnego by odrzucić dowody przedstawione przez wnoszącego odwołanie w ramach postępowania przed Sądem, a zatem Sąd naruszył art. 65 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ oraz art. 135 § 4 regulaminu postępowania orzekając o niedopuszczalności przedstawionych przez wnoszącego odwołanie dowodów.
- Sąd naruszył rozporządzenie nr 207/2009 w kontekście definicji właściwego kręgu odbiorców i jego znaczenia przy dokonywaniu oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

— Sąd naruszył rozporządzenie nr 207/2009 oraz utrwalone orzecznictwo orzekając, że rozpatrywane usługi należy uznać za identyczne.

— Sąd nie dokonał jasnej i oddzielnej oceny aspektów podobieństwa wizualnego, fonetycznego i konceptualnego oraz nie zbadał okoliczności mających znaczenie dla sprawy w świetle tej oceny; w konsekwencji Sąd naruszył rozporządzenie nr 207/2009.

— Sąd naruszył prawo, kiedy orzekł, że Izba Odwoławcza słusznie uznała, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku wcześniejszych znaków towarowych interwenienta i dokonanego przez wnoszącego odwołanie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 2 września 2013 r. — Peter Link przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-471/13)

(2013/C 344/78)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Link

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy istnieje prawo do odszkodowania analogicznie do art. 6, art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ także wówczas, gdy przylot pierwotnie zarezerwowanego przez pasażerów lotu opóźnia się o ponad 3 godziny, a pasażerowie w międzyczasie — po wystąpieniu już dużego opóźnienia odlotu — dobrowolnie, samodzielnie i na własny rachunek postarali się u innego przewoźnika lotniczego o transport zastępczy i stąd nie uczestniczą w pierwotnie zarezerwowanym locie, przy czym pasażerowie w ramach transportu zastępczego dolatują do lotniska docelowego w terminie wynoszącym ponad 3 godziny po planowanym czasie przylotu pierwotnie zarezerwowanego lotu?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy dla powstania prawa analogicznie do art. 6, art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 decydujące jest, że dobrowolny i samodzielny wybór transportu zastępczego za pośrednictwem innego przewoźnika lotniczego następuje w momencie, w którym opóźnienie w każdym razie wynosi już pięć godzin zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c) iii), art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2006?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 5 września 2013 r. — Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer przeciwko Hansowi Angererowi

(Sprawa C-477/13)

(2013/C 344/79)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer

Druga strona postępowania: Hans Angerer

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy „przyczyny szczególne i wyjątkowe” w rozumieniu art. 10 dyrektywy (¹) to okoliczności zdefiniowane w wymienionych następnie grupach przypadków [lit. a)–g)], czy dodatkowo do tych okoliczności muszą zachodzić „przyczyny szczególne i wyjątkowe”, dla których wnioskodawca nie spełnia warunków przewidzianych w rozdziałach II i III tytułu III dyrektywy?
- b) Jakiej natury muszą być owe „przyczyny szczególne i wyjątkowe” w drugim wymienionym przypadku? Czy muszą to być przyczyny osobiste — na przykład wynikające z indywidualnego życiorysu — dla których migrant wyjątkowo nie spełnia warunków automatycznego uznania jego wykształcenia na mocy rozdziału III tytułu III dyrektywy?
- 2) a) Czy pojęcie architekta w rozumieniu art. 10 lit. c) dyrektywy zakłada, że migrant w rodzimym państwie członkowskim wykonywał lub po zakończeniu kształcenia byłby mógł wykonywać poza czynnościami technicznymi z zakresu planowania i nadzoru budowlanego oraz wykonania obiektów budowlanych także czynności dotyczące projektowania artystycznego, planowania przestrzeni miejskiej, zarządzania oraz ewentualnie ochrony zabytków, a jeśli tak, to w jakim zakresie?

b) Czy pojęcie architekta w rozumieniu art. 10 lit. c) dyrektywy zakłada, że migrant posiada wykształcenie na poziomie studiów wyższych, którego zasadniczym przedmiotem jest architektura w tym znaczeniu, że poza technicznymi kwestiami planowania i nadzoru budowlanego oraz wykonania obiektów budowlanych obejmuje ona kwestie planowania artystycznego, planowania przestrzeni miejskiej, zarządzania oraz ewentualnie ochrony zabytków, a jeśli tak, to w jakim zakresie?

c) (i) Czy udzielenie odpowiedzi na pytania a) i b) zależne jest od tego, w jaki sposób zazwyczaj używa się tytułu zawodowego „architekta” w innych państwach członkowskich (art. 48 ust. 1 dyrektywy);

(ii) lub czy wystarczające jest ustalenie, w jaki sposób zazwyczaj używa się tytułu zawodowego „architekta” w rodzimym państwie członkowskim oraz w przyjmującym państwie członkowskim;

(iii) lub czy zakres czynności zazwyczaj związanych na obszarze Unii Europejskiej z pojęciem architekta można wywieść z art. 46 ust. 1 akapit drugi dyrektywy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/36/WE z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22).

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-479/13)

(2013/C 344/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że stosując obniżoną stawkę podatku VAT do książek cyfrowych (lub elektronicznych), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 96 i 98 dyrektywy VAT (¹) w związku z załącznikami II i III do tej dyrektywy oraz jej rozporządzeniem wykonawczym (²);

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi jeden zarzut na poparcie swojej skargi, dotyczący nieprzestrzegania przepisów dyrektywy VAT w przepisach krajowych, nakładających obniżoną stawkę 7 % od dnia 1 stycznia 2012 r., a następnie stawkę 5,5 % od dnia 1 stycznia 2013 r. na dostawy książek elektronicznych.